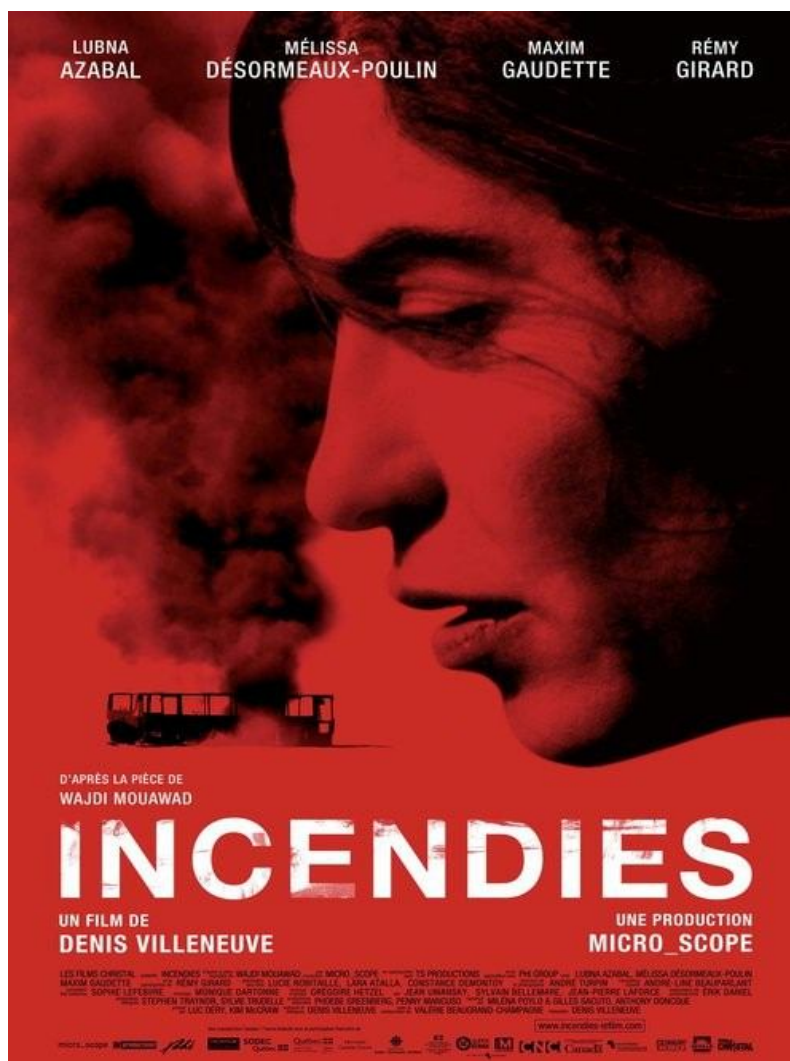

POGORZELISKO

Scenariusz i reżyseria: Denis Villeneuve
Scenariusz oparty na sztuce Wajdi Mouawada
W rolach głównych: Lubna Azabal, Mélissa Désormeaux-Poulin,
Maxim Gaudette, Rémy Girard
Czas trwania: 130 minut

Opis filmu

Podczas lektury testamentu swojej matki u notariusza Lebela, rodzeństwo Jeanne i Simon Marwan otrzymują dwie koperty -jedną przeznaczoną dla ich ojca, którego uważali za zmarłego oraz drugą przeznaczoną dla brata, o którego istnieniu nie mieli pojęcia.

Jeanne odnajduje w tym klucz do milczenia matki na kilka ostatnich tygodni przed jej śmiercią. Decyduje się natychmiast wyjechać na Bliski Wschód, by poznać nieznaną dotąd przeszłość swojej rodziny.

Simon nie przywiązuje tak wielkiej wagi do pośmiertnej prośby matki, którą pamięta, jako chłodną i zamkniętą kobietę. Jednak miłość do siostry zmusza go, aby dołączyć do Jeanne w podróży do kraju przodków śladem ich matki - kobiety zupełnie odmiennej od tej, którą znał.

Rodzeństwo, wspierane przez notariusza Lebela, ponownie poznaje historię matki, odkrywając tragiczne przeznaczenie wykute przez wojnę, nienawiść oraz... odwagę wyjątkowej kobiety.

Adaptacja znanej sztuki Wajdi Mouawada "Incendies" (Pogorzelisko), jest poruszająca historią, która przenosi horror wojny do sfery osobistych przeżyć, przynosząc mocne i poetyckie świadectwo dla niezatartych blizn, powstałych w wyniku przebywania w kręgu przemocy oraz niesamowitej siły przetrwania.

Wywiad z Denisem Villeneuve

Jak odkryłeś sztukę Wajdi Mouwada i jakie były Twoje pierwsze wrażenia?

Takie same, jak po pierwszym obejrzeniu „Czasu apokalipsy” – zadziwienie. Sztuka była wystawiana w bardzo małym teatrze - Le Théâtre des 4 Sous. Siedziałem w drugim rzędzie, kupiłem bilety na ostatni występ. Scenariusz był jak cios w zęby, wyszedłem z teatru na trzęsących się kolanach. Kawałek dalej wiedziałem, że zrobię z tego film.

Film jest wizualnie bardzo okazały i prawdziwie kinowy. Jak przewidziałeś, że sztuka ma taki potencjał wizualny?

„Pogorzelisko” ma scenariusz jak wielkie, klasyczne utwory: inspiruje bezpośrednio uderzając obrazami. Ponadto, inscenizacja Wajdi’ego jest nasycona bardzo mocnymi obrazami teatralnymi, o niespotykanym pięknie. Nie mogłem ich użyć ponieważ należały do alfabetu teatralnego, ale byłem w stanie sięgnąć do ich zasobów i przetłumaczyć je na język filmu. Wajdi pokazał mi pewne pomocne klucze.

Jak zdołałeś przekonać Wajdi’ego, że rzeczywiście jest możliwe przeniesienie „Pogorzeliska” ze sceny na ekran?

Wajdi zgodził się powierzyć mi „Pogorzelisko” po przeczytaniu ok. 50-cio stronicowego draftu, który mu posłałem. Dał mi największy prezent, jaki był możliwy – wolność tworzenia. Po prostu dał mi carte blanche. Sądzę, że jest to jedyna możliwość, aby zrobić dobrą adaptację. Autor pozwala ci robić własne błędy.

Ani film, ani sztuka nie wyjaśniają, w jakim bliskowschodnim kraju toczy się historia. Możesz to skomentować?

Bejrut, czy Daresh? To pytanie nawiedzało mnie podczas procesu adaptacji scenariusza na ekran. Postanowiłem, za sztuką, umieścić mój film w wymyślonej przestrzeni, jak „Z” Costa Gavry, aby uwolnić ją od wszelkich politycznych wpływów. Film jest o polityce ale jest jednocześnie apolityczny. Zamiarem sztuki było zagłębienie się w sam temat nienawiści a nie rozpalanie tej nienawiści. A scenerią „Pogorzeliska” jest historyczne pole minowe.

Pogorzelisko jest dramatyczne niemal aż do bycia operowym. Wyrazistość czyni ten film bardziej tragicznym i budującym, niż beznadziejnie smutnym i melodramatycznym. Co cię zainspirowało do zrobienia filmu, w którym emocje są tak silnie nakreślone?

Aby przenieść tak dramatyczny tekst na ekran unikając melodramatu, opowiedziałem się za rozsądnym surowym realizmem, zachowując wydziwisk mitologiczny sztuki w naturalnym świetle i cieniach. Uczucia miały unikać bycia końcem samym w sobie, a oznaczać rozpoczęcie poszukiwań efektu katharsis. „Pogorzelisko” jest też podróżą Jeanne i Simona w kierunku nienawiści ich matki. To jest bardzo uniwersalne poszukiwanie i głęboko mnie to dotknęło. Ale przyznaję, że zajęło dużo czasu osiągnięcie równowagi dramatycznej w scenariuszu filmu. Każda sekwencja może zainspirować kolejny film!

„Pogorzelisko” ma niesamowitą obsadę. Jak znalazłeś wszystkich tych świetnych aktorów?

„Pogorzelisko” ma obsadę złożoną z aktorów zawodowych i kilku aktorów amatorów z Jordanii. Lara Attala, dyrektor castingu w Jordanii chciał zbliżyć się z uchodźcami z Iraku oferując im pracę. Wnieśli wiele do filmu. Wyzwaniem była praca nad akcentem wszystkich i dążenie do arabskiego akcentu z regionu Golan. Niektórzy spośród aktorów zawodowych pochodzili z Północnej Afryki i musieli praktycznie od początku uczyć się nowego języka, aby być wiarygodnymi. Lubnę Azabal widziałem w „Paradise now” Hany Abu-Assada i w „Exils” Tony’ego Gatlifa. Constance DeMontefoy, paryski dyrektor castingu, zasugerował mi, abym spotkał się z Lubną. Jest ona niesamowitą aktorką z wrodzoną siłą i wewnętrznym ogniem Nawal. Lubna jest Nawal. Casting do roli bliźniąt był bardzo żmudnym prosem. Mélissa Desormeaux-Poulin zjawiała się po długim czasie. Simona szukałem wszędzie i wreszcie znalazłem go bardzo blisko: Maxim Gaudette występował w moim poprzednim filmie. Jestem bardzo dumny z pracy aktorów w „Pogorzelisku”.

Widzowie ze znikomą, bądź żadną wiedzą o zapleczu politycznym i religijnym w tym bezimiennym bliskowschodnim państwie z „Pogorzeliska”, mogą mieć pewne problemy z wyborem, czyją stronę trzyma naprawdę Nawal Marwan. W wielu scenach twój język wizualny nurtuje nawet bardziej niż ogarniające uczucie braku precyzji i braku obeznania. W jakiś sposób niewiedza i brak doświadczenia współgra z wyzwaniami filmu. Mógłbyś to skomentować?

Rozmyślnie stworzyłem polityczne zamieszanie wokół Nawal. Wojny, które zrujnowały ten region czasami łączą po 17 różnych odłamów, z przymierzami i zdradami o zaskakującej złożoności dla neofitów. Aby zachować wierność tej rzeczywistości, sytuacja polityczna musiała przypominać zwartą całość bez podminowywania fabuły. Widzowie filmu muszą zrozumieć sens tego, co może być zrozumiałe akceptując, że sytuacja stała się zbyt złożona, aby sprowadzać ją do czarno-białego obrazu.

O SZTUCE

Reżyserowane przez Wajdi Mouwada „Pogorzelisko” („Incendies”) miało swą premierę we Francji 14 marca 2003 r. w Hexagone Scène Nationale w Meylan, oraz w Quebecu 23 maja 2003 r. w Théâtre de Quat'sous, jako część 10-ego Festiwalu Teatru Ameryk (Festival de théâtre des Amériques). Część oryginalnej obsady tworzyli Andrée Lachapelle (Nawal), Isabelle Leblanc (Jeanne), Reda Guerenik (Simon), Richard Thériault (Hermile Lebel) i Éric Bernier (Nihad). Od czasu pierwszego wystawienia sztuka grana była w Kanadzie (pod angielskim tytułem „Scored”), Francji, Belgii, Szwajcarii, Finlandii, Japonii, Meksyku, Niemczech, Hiszpanii, Stanach Zjednoczonych, Australii, Estonii i Włoszech. Sztuka otrzymała liczne nagrody włączając „Prix de la Francophonie” Francuskiego Stowarzyszenia Autorów i Kompozytorów Dramatycznych w 2004 roku oraz nagrodę francuskiego Związku Krytyków „Syndicat de la critique” dla Najlepszej Sztuki 2004 roku.

BIOGRAFIE

Denis Villeneuve **Reżyser i scenarzysta**

Zwany często jednym z najbardziej utalentowanych filmowców swojego pokolenia, Denis Villeneuve zdołał narzucić zarówno krytykom, jak i publiczności swój wyjątkowy styl i świeże spojrzenie na opowiadanie historii. Jego debiut „Un 32 août sur Terre” (32 sierpnia na Ziemi) został wybrany na ponad 35 międzynarodowych festiwalach w 1998 r., był też częścią sekcji Un Certain regard w Cannes, wyświetlano go na Telluride i w oficjalnej selekcji MFF w Toronto. W 2000 r. jego następny film „Maëlstrom” był wyświetlany na MFF w Sundance, MFF w Toronto i ponad trzydziestu innych festiwalach na świecie. Film zdobył ponad 35 międzynarodowych nagród, między innymi nagrodę FIPRESCI i SACD na MFF w Berlinie w 2001 r. W Kanadzie wygrał dziewięć nagród Jutra i pięć Genie a także był reprezentantem kraju w walce o Oscara. W 2008 r. jego krótki metraż „Next Floor” wygrał Nagrodę Canal+ dla Najlepszego Filmu Krótkometrażowego w czasie Tygodnia Krytyki w Cannes. Film był także wyświetlany na ponad 150 festiwalach na świecie i zdobył ponad 50 nagród. W 2009 r. wszedł na ekrany jego trzeci obraz „Polytechnique”. Po premierze na sekcji Director’s Fortnight MFF w Cannes, film był prezentowany na wielu międzynarodowych festiwalach, m.in. w Helsinkach, Sztokholmie, Londynie, Taipei i Gijon. W Kanadzie „Polytechnique” został uhonorowany nagrodą dla Najlepszego Filmu Kanadyjskiego 2009 przez Związek Krytyków Filmowych w Toronto, a także 9 nagrodami Genie i 5 Jutra włączając w to nagrodę za Najlepszą Reżyserię. Jego czwarty pełnometrażowy tytuł „Pogorzelisko” - adaptacja sztuki Wajdi Mouawada, jest koprodukcją francusko-kanadyjską, a zdjęcia do filmu odbywały się w Quebecu i Jordanii.

Filmografia:

Polytechnique

2009 | 77 minutes | 35 mm

Directors Fortnight – Cannes [2009]

Official selection at Helsinki, Toronto, Stockholm, London, Taipei, Gijon, etc.

Best Canadian film – Toronto Film Critics Association awards [2009]

Bayard d'Or– Festival du film francophone de Namur [2009]

Next Floor

2008 | 12 minutes | 35 mm

Canal+ Award for Best Short Film – Official selection, Critic's Week, Cannes [2008]

Director's Choice Award – Rhode Island International Film Festival, USA [2008]

Grand Prize, 14th International Short Film Festival, Drama, Greece [2008]

Best International Fiction, Izmir International Short Film Festival, Turkey [2008]

Best Live Action Short Film, St. Louis International Film Festival, USA [2008]

Best Short Film, Whistler Film Festival, Canada [2008]

Screened in more than 60 festivals around the world. Winner of a dozen of awards.

Maelström

2000 | 87 minutes | 35 mm

International Critics Award (FIPRESCI) – Official selection, Berlin [2001]

5 Genie Awards (Best Film, Director, Screenplay, Actress, Cinematography) – Toronto [2001]

9 Jutra Awards (Best Film, Director, Screenplay, Actress, Cinematography, etc.) – Montreal [2001]

2 Awards (Best Film and Best Director) – Bratislava Festival, Czech republic [2001]

Special Mention for Best Canadian Film – Toronto International Film Festival [2000]

Award for Best Canadian Film – FFM, Montreal [2000]

Special Award for Cinematography – FFM, Montreal [2000]

Official selection Sundance, Berlin, Toronto, etc. (more than 40 international film festivals)

Represented Canada at the 2000 Academy Awards

Un 32 août sur Terre (August 32nd on Earth)

1998 | 88 minutes | super 35 mm

Official selection at Un Certain Regard – Cannes [1998]

Award for Best Film s [1998]

Jutra Award for Best Actor – Montreal [1999]

2 Awards (Best Film and Best Director) – Festival Saint-Jean-de-Luz, France [1998]

Represented Canada at the 1999 Academy Awards

Official selection Cannes, Toronto, Telluride, etc. (more than 35 international film festivals)

International distribution

Cosmos

1996 | 99 minutes | 35 mm | collective film (6 short films)

Prix Art et Essai – Director's Fortnight, Cannes [1997]

Represented Canada at the 1997 Academy Awards

REW FFWD

1994 | 31 minutes | 16-35 mm

New York Film Academy Award – Locarno Festival [1994]

Wajdi Mouawad
Autor sztuki „Pogorzelisko”
dramatopisarz, reżyser, aktor

Najbardziej imponujący nowy głos teatru ostatniej dekady, Wajdi Mouawad jest równie znakomitym dramatopisarzem, reżyserem, jak i aktorem. Urodził się w Libanie w 1968 r., jako ósmiolatek zmuszony przez wojnę domową do opuszczenia swej ojczyzny. Emigracja jego rodziny rozpoczęła się pobytem we Francji, gdzie mieszkali dopóki w 1983 r. nie wyemigrowali na stałe do Montrealu. Tam Wajdi studiował teatr i zdobył dyplom z aktorstwa w National Theatre School. Po dyplomie grał oraz pisał i reżyserował w produkcjach sceny, którą założył wraz z Isabelle Leblanc - Théâtre Ô Parleur. W 1990 i 1991 r. napisał samodzielnie trzy sztuki i to wtedy właśnie rozpoczęła się jego prawdziwa kariera reżysera teatralnego. W 1997 r. dokonał znaczącego przejścia swoją sztuką „Litoral” (opartą na jego oryginalnym pomysśle, napisaną wraz z Isabelle Leblanc), doświadczenie to powtarzał później przy „Rêves”, a także „Incendies” i „Forêts”. Od 2000 do 2004 r. był dyrektorem artystycznym Théâtre de Quat’Sous w Montrealu. Później w 2005 r. założył siostrzane sceny po obu stronach Atlantyku: montrealskie Abé carré cé carré (współdyrektor Emmanuel Schwartz) i paryski Au carré de l’hypoténuse. W 2007 r. objął posadę dyrektora artystycznego francuskiej sekcji teatru w Narodowym Centrum Sztuk (National Arts Centre) w Ottawie. Współpracował też blisko z Théâtre d’aujourd’hui w Montrealu. W 2009 r. jego współpraca z Festiwalem w Avignonie zasygnalizowała powrót artysty, który przez 20 lat stworzył uniwersalnie rozpoznawalny całokształt twórczości, charakteryzującej się siłą dramatu. W tym samym roku, już jako Oficer Orderu Kanady i Kawaler Orderu Sztuki i Słowa, Mouawad został nagrodzony Grand Prix Teatru przez Akademię Francuską, za całokształt jego dotychczasowej twórczości dramatycznej.

Lubna Azabal

Urodzona w Belgii, Lubna Azabal studiowała w Brukseli na Kleine Academie i w Królewskim Konserwatorium zanim rozpoczęła swą karierę aktorską. Najbardziej znana jest z roli w thrillerze politycznym Habbu Assada „Paradise Now”, który zdobył w 2006 r. nagrodę Złotego Globu dla Najlepszego Filmu Zagranicznego. Jej pozostałe kreacje mogliśmy podziwiać m.in. w: „Loin” André Techine’a, „Aram” Roberta Kechichana, „Un monde presque paisible” Michela Deville’a, „Exils” Tony Gatlifa (Cannes 2004 – nagroda za Najlepszą Reżyserię), „Strangers” Tadmora & Nattiv (nagroda na FF w Jerozolimie dla najbardziej obiecującej aktorki), „24 Mesures” Jalila Lesperta, „Body of Lies” Ridleya Scotta i „Here” Bradena Kinga. Niedługo będziemy mogli oglądać ją w filmach: „Comme les 5 doigts de la main” Alexandre’a Arcady, „I am Slave” Gabriela Range’a i „Coriolanus” Ralphy Fiennesa. Zagrała także w produkcjach telewizyjnych „Bajo el mismo cielo” (Under the Same Sky), „On achève bien les DJ” i w dramacie BBC „Occupation”.

Mélissa Désormeaux-Poulin

Jako 6-latka została zauważona przez agencję castingową. Utalentowana dziewczynka zadebiutowała w reklamie płatków śniadaniowych. Niedługo potem została obsadzona w serialu „Jamais deus sans toi” (1989-1993), który zastąpiła serialem „Une faim de loup”,

gdzie zagrała młodą Marie. Mélissa dosłownie dorastała w telewizji. Została obsadzona w „Les Héritiers Duval” (1994-1996), i innych rolach - niepełnosprawnej dziewczynki w „Asbestos”, aktywistki FRAP w „Simone et Chatrand”, dilerki w „Grande Ourse” i buntowniczką w „Emmie” (2000-2004). Od 2004 r. zagrała Julię w „Il était une fois dans le trouble”. Po krótkiej przerwie na narodziny córki w 2006 r. powróciła do grania. Wystąpiła w „La Promesie”, jako Florence Daveluy oraz została częścią obsady nowej serii w Radio Kanada „Les Rescapés”. Zagrała także w filmie pt.: „À vos marques...Party!” i jego sequełu, hitach kanadyjskiego box-office’u w 2007 i 2009 roku. Grała także Sophie Lajoie, bliską przyjaciółkę Dédé Fortin, w energetycznym filmie „Dédé, à travers les brumes”.

Maxime Gaudette

Maxim Gaudette jest na początku wielkiej kariery. Od zdobycia dyplomu Conservatoire d’art Dramatique w Montrealu w 1997 r. zagrał szereg ról teatralnych, filmowych i telewizyjnych. W teatrze wystąpił w pamiętnej roli, jako Dartagnan w „Trzech muszkietierach” Fernanda Rainville’a, zdobywając nominację do nagrody Maski dla Najlepszego Aktora 2002 roku. Występował na kilku scenach w Montrealu, pracując z najlepszymi reżyserami takimi, jak Claude Poissant, Denise Filiatrault, Yves Desgagnés, Martin Faucher, Serge Denoncourt, Alice Ronfart, Normand Chouinard i René Richard Cyr. W telewizji zagrał rolę w „L’Ombre de l’épervier” oraz występował w „Portier”, „Grande Ourse” oraz „Virginie”. Jest także członkiem obsady mini serialu „Lance et compte : la reconquête, la revanche, et le grand duel”. Do jego ról filmowych zaliczamy: „L’Espérance” Stéphane’a Pleszynski oraz „Sans elle” Jeana Beaudin. Wystąpił także w „Cheech” Patrice’a Sauvé i „Les Trois P’tits Cochons” Patricka Huarda. Zagrał także zabójcę w filmie Denisa Villeneuve’a „Polytechnique”, która to rola przyniosła mu nagrody Jutra oraz Genie dla Najlepszego Aktora Drugoplanowego. Jego ostatnią rolą jest ponowna współpraca z Denisem Villeneuve przy „Pogorzelisku”.

Rémy Girard

Rémy Girard jest nie tylko jednym z najznamienitszych aktorów, wywodzących się z Quebecu ale także jednym ze znanych światowych nazwisk aktorskich, co potwierdza wybór w 2004 r. do listy dwudziestu najlepszych aktorów wg Timesa. Wyjątkowa jakość jego występów przyniosła mu niezliczoną ilość nominacji i nagród, a jego praca została nagrodzona przez jego rówieśników i publiczność, których uznanie dla niego nigdy nie słabnie. W teatrze Girard dwukrotnie wygrał nagrodę publiczności Gascon-Roux dla Najlepszego Aktora, za rolę Falstaffa w francuskojęzycznej produkcji „The Merry Wives of Windsor” (2002) i za rolę Galileusza w „Galilée” (1990). Jego role telewizyjne zostały nagrodzone kilkoma nagrodami Géméaux, włączając nagrodę dla Najlepszego Aktora za jego charakterystyczną rolę Papy Bougon w „Les Bougons, c’est aussi ça la vie”. Zdobył także Genie za role w filmach: „Amoureux fou”, „Jésus de Montréal”, „Les portes tournantes” oraz „Les invasions barbares”. Gdyby chciało się podać każdy detal kariery tak bogatej i aktywnej, jak ta Rémy Girarda spis ten byłby o wiele dłuższy. Na dużym ekranie, poza fascynującym sportretowaniem Rémy’ego w „Inwazji barbarzyńców” Denysa Armanda, zagrał role w filmach takich, jak: „Aurore” Luca Dionne, „Un homme et son péché” Charlesa Binamé, „Les Boys” Louisa Saia, „La Florida” Georges’a Mihalka, „Dans le ventre du dragon” Yves’a Simonneau, „Le déclin de l’empire américain” Denys’a Arcanda oraz „Jésus de Montreal” tego samego reżysera. W telewizji zagrał w wielu serialach i mini seriach, ale to właśnie jego rola Papy Bougon w hicie „Les Bougons, c’est aussi ça la vie” pozostawiła niezatarty ślad w pamięci wszystkich mieszkańców Quebecu. Wiele jego ról teatralnych, zarówno sztukach klasycznych, jak i współczesnych, jest świadectwem wielkości tego pomysłowego, niesamowitego aktora. Jego wyjątkowe role teatralne to m.in. Sancho Pansa („Don Kichote”) oraz Argan („Le malade imaginaire”) i Estragon („Czekając na Godota”).

OBSADA

Nawal Marwan Lubna AZABAL
Jeanne Marwan Mélissa DÉSORMEAUX-POULIN
Simon Marwan Maxim GAUDETTE
Notary Jean Lebel Rémy GIRARD
Abou Tarek Abdelghafour ELAAZIZ
Notary Maddad Allen ALTMAN
Chamseddine Mohamed MAJD
Fahim Nabil SAWALHA
Maïka Baya BELAL

EKIPA

Reżyser i scenarzysta Denis VILLENEUVE
Oparte na sztuce Wajdi MOUAWADA
Script Coach Valérie BEAUGRAND-CHAMPAGNE
Producenci Luc DÉRY, Kim McCRAW
Koprodukcja Miléna POYLO & Gilles SACUTO, Anthony DONCQUE
Associate Producers Phoebe GREENBERG, Penny MANCUSO, Ziad TOUMA
Line Producers Sylvie TRUDELLE, Stephen TRAYNOR
Zdjęcia André TURPIN
Editor Monique DARTONNE
Production Design André-Line BEAUPARLANT
Kostiumy Sophie LEFEBVRE
Original Score Grégoire HETZEL
Sound Engineer Jean UMANSKY
Sound Design Sylvain BELLEMARE
Mix Jean-Pierre LAFORCE
Casting Lucie ROBITAILLE, Lara ATALLA, Constance DEMONTOY
Production (Canada) micro_scope
Co-production (France) TS Productions
Associate Producer (Canada) Phi Group
Distribution (Canada) Les Films Christal, Les Films Séville
International Sales Entertainment one